

Germand Gladensvend

1.
Vor Kong' og vor unge dronning
de sejled dennem over hav
der blev deres Skib paa Vanden holdt,
de kunde ikke Børen faa.
Saa fløj han over den Rin.
2.
»Er her noget under Vandet,
som Skibet holde maa,
jeg giver Eder baade Guld og Sølv,
I lader mig Børen faa.«
3.
»Du haver ikke Guld eller Sølv,
som dertil hjælpe maa;
det er alt under din Linde,
der jeg mon efter traæ.«
4.
»Jeg haver ikke under min Linde
foruden min' Nøgler smaa;
kommer jeg levendes til Lande,
jeg lader mig andre slaæ.«
5.
Saa tog hun de Nøgler smaa,
hun kasted dennem udi Strand;
de fik Bør hin blide,
de sejled saa glad til Land.
6.
Dronningen hun ganger paa hviden Sand,
og hun fik fuldstor Harm:
Hun følte Germand Gladensvend,
at han var kveg i Barm.
7.
Det var ikke derefter
foruden Maaneder fem,
Dronning hun ganger i Højeloft,
hun fødte en Søn saa væn.
8.
Født blev han om Aften,
og kristned de hannem om Nat;
de kalded hannem Germand Gladensvend,
de dulgte hannem, mens de maatt'.
9.
Saa vel han vokste, saa vel han trevst,
sin Hest kunde han vel ride;
hver Sind' han til sin Moder saa,
saa saare da monne hun kvide.
10.
»I vider mig det, kær Moder min,
og hvad jeg vil Eder bede:
hvi græder I saa jammerlig
hver Sind' I mig ser?«
11.
»Hør du, Germand Gladensvend,
jeg maa vel for dig kvide:
du varst dig saa liden,
der du blev Trolden given.«
12.
»Hører I det, kære Moder min,
I lader bortfare Eder Vaande;
hvad Lykke Gud mig give vil,
det formén mig ingen Mand.«
13.
Det var om en Torsdag Morgen
saa aarlig om den Høst,
aaben da stod den Fruerstuedør,
der kom saa væn en Røst.
14.
Ind da kom den lede Gam,
han sættes den Frue saa nær:
»Mindes Eder det, Allerkæreste min,
hvad I haver givet mig?«
15.
Hun sor om Gud, hun sor om Mænd
og alt, hun sværge maatte:
hun vidste sig hverken Datter heller Søn
der hun i Verden aatte.
16.
Bort da fløj den lede Gam,
han gav saa slemt et Skrig:
»Hvor jeg finder Germand Gladensvend,
da er han given mig.«
17.
Der han var fulde femten Aar,
da lyste hannem en Jomfru at love:
Konningens Datter af Engeland,
den allerskønnest Jomfrue.
18.
Saa saare da monne han længes
bort til sin Fæstemø:
»Min kære Moder, I laaner mig Eders Fjederham,
mens jeg flyver bort under Ø.«

Germand Gladensvend

19.

»De Vinger de ere saa brede,
de ere saa vide om By,
lever jeg vil til Sommer,
jeg lader mig gøre en ny.«

20.

Han satte sig i sin Fjederham,
han fløj alt saa trøst,
der ham kom midt paa Sund,
der hørte han Gammerøst.

21.

»Vær velkommen, Germand Gladensvend,
saa vel da kender jeg dig;
du varst al saa liden,
der du varst given mig.«

22.

»Du lad mig flyve, du lad mig fare
alt bort til min Fæstemø;
først jeg kommer tilbage igen,
vi findes vel under Ø.«

23.

»Da skal jeg dig mærke,
alt hvor du flyver fra mig:
hvor du kommer blandt Ridder' og Svend',
kende saa vil jeg dig.«

24.

Han hug ud hans højre Øje,
drak halvt hans Hjerteblood;
saa fløj han til Jomfruens Bur,
for Vilje hun var god.

25.

Han satte sig paa deTinde
saa gusten og saa bleg:
alle de Jomfruer i Buret var,
de tabte baade Skæmt og Leg.

26.

Alle da sad de stolte Jomfruer,
gav det dog lidet igem,
foruden stalten Sølverlad,
hun kasted baade Saks og Søm.

27.

Hun tog ud en Sølverkam,
hun kæmte hans favre Haar,
hver en Lok, hun redte,
hun fælded saa modige Taare.

28.

Hver en Lok hun redte,
hun fældte saa modige Taare;
alt banded hun hans Moder,
hans Lykke havde gjort saa haarde.

29.

»Hør I det, Jomfru Sølverlad,
I bander ikke Moder min;
hun kunde det intet i volde
saa krank var Lykken min.«

30.

Han satte sig i sin Fjederham,
og saa fløj han derfra;
hun satte sig i en anden,
hun monne fast efter gaa.

31.

Alle de Fugle, hun mødte,
dennem klipped hun alle saa smaa,
foruden den leden Gam,
hannem kunde hun ikke naa.

32.

Det var Jomfru Sølverlad,
hun fløj ud med den Strand,
hun fandt ikke af Germand Gladensvend
foruden hans højre Haand.
Saa fløj han over den Rin.

Germand Gladensvend

Ordforklaringer til Germand

Gladensvend

Børen: vind (i sejlene)

Rin (her): havet

Linde bælte

Efter traas: som (jeg er) ude efter
slå lave

Fuldstor harm: meget stor sorg; smerte

Kveg: levende

Højeloft: den øverste etage (i
middelalderens træhuse) som benyttedes
til

soveværelser, og hvor kvinderne holdt
til.

Væn: smuk

Kristned: døbte

Dulgte: skjule

Mens de maatt: så længe de kunne

Trevst: trivedes

Sinde: gang

Kvide: udtrykke bekymring; være
sorgfuld

Vider: yder, opfylder (her: opfyld min bøn
og sig mig)

Varst: var

vaande: bekymringer

Hvad lykke: hvilken skæbne

Formeen: forhindrer

aarlig: tidlig

Gam: vinget fabeldyr

Hun sor om Gud, hun sor om Mænd: svor
ved Gud, svor ved (hellige) mænd
(helgener)

Aatte: ejede

Lyste: fik han lyst til

Love: elske; blive kæreste med; forlove
sig med

Fjederham: en fjerklædningsdragt, som,
når man tog den på, gav én evnen til at
flyve.

Bort under ø: enten betyder det væk
herfra, eller det betyder over til

Trøst: kækt, modigt – uden at føle frygt

Sunde: sundet, havet, vandet

Først: så snart

Findes: træffes

For vilje var hun god: hans kærlighed
(til pigen) var stærk

Buret: af ordet jomfrubur – det værelse,
hvor kvinderne er samlet

Gav i gem: agtede på

Modig: sørgmodig, bedrøvet

Banded: forbandede

Lykke: skæbne

Det intet i volde: ikke gør for det

Krank: dårlig

Ud med den strand: langs stranden